

Všimneš si?

Letošní rok prohlásil papež František za „Rok Božího milosrdenství“. Není to žádná novinka, protože naše církve už dávno sestavila seznam skutků tělesného a duchovního milosrdenství. Ty první jsou popořadě v evangeliu podle Matouše (určitě si je dokážete najít sami), ty další jsou v Písmu svatém roztroušené (jejich hledání dá víc práce).

Mě napadá, hlavně v souvislosti s přívalem uprchlíků z Blízkého východu a Afriky, že bychom si mohli připomenout skutek duchovního milosrdenství „přijímat cizince“. Možná jste si už všimli, že dospělí u nás se rozdělili na dvě velké skupiny. Jedni mají z uprchlíků strach (nejčastěji to zdůvodňují tím, že prý nebude pro ně práce, bydlení a možná z nich budou teroristi...). Druzí zase namítají, že jsou to také lidé, i když jiní, a je potřeba jim otevřít dveře, zvláště těm, kteří prchají ze své vlasti ze strachu o život. Tyto názory má i papež František. Jeho dědečci totiž pocházejí z Itálie a uprchli kdysi do Argentiny, kde se pak malý Jorge Bergolio narodil (a stal knězem).

My, ministranti, sice těžko ovlivníme přijímání uprchlíků v naší obci. Ale zkusme si tento milosrdný skutek aspoň vyzkoušet: všimějme si mezi spolužáky a kamarády těch, kteří jsou od druhých ponižováni, odstrkovaní, posmíváni jako nějací „cizinci“. Najděme odvahu se jich třeba i s jiným, stejně uvažujícím kamarádem zastat a povzbudit je. Aby poznali, že i když s nimi třeba nekomunikujeme, aspoň jimi nepohrdáme a nenecháváme je opuštěné.

Jeden ministrant mně řekl, že to pochopil až tenkrát, když jej rodiče poslali na tábor, kde byly cizí děti od jejich spolupracovníků. A tam poznal, co to je, nemít kamarády a být pro ostatní jako „cizinec“. Těšil se pak domů a dal si předsevzetí, že si podobně smutných dětí bude víc všimát.

Foto: aedkafi - Dollarphtoclub.

Blaze vám, když vás budou tupit ...

Co mám dělat, když mě učitel ztrapňuje před třídou kvůli tomu, že chodím do kostela?

Dominik, 12 let

Milý Dominiku. Víím, jak je to nepříjemné a zkusím Ti navrhnout několik možností.

Nejprve bych to zkusil „po dobrém“. Učitel je, ať už má jakýkoliv názor, dospělý člověk. Ideální je svěřit se rodičům, a ti mohou s učitelem promluvit. Pěkně civilizovaně, „po dospělácku“. I kdyby Tví rodiče nebyli věřící, určitě jim Tvé ztrapňování není jedno. Není to žádná ostuda.

Pokud to nepomůže, bylo by dobré, aby rodiče napsali řediteli školy, že ztrapňování jen nejen profesním selháním pedagoga, ale také porušuje ústavní zákon ČR, listinu základních práv a svobod a mezinárodní úmluvu o právech dítěte. Pokud ani to nepomůže, bylo by dobré se obrátit na Českou školní inspekci. I věřící člověk má právo bránit se.

Pokud by ses chtěl bránit sám, použij bych prosbu: „Pane učiteli, prosím Vás, abyste nezesměšňoval mé náboženské přesvědčení. Křesťanství je nejrozšířenějším světovým náboženstvím s více než dvěma miliardami věřících. Stejně tak jako máte na své přesvědčení právo Vy, mám na něj právo i já a zaručují mi ho zákony naší země.“ Záleží na Tvé odvaze a možnostech. Jen musíš odhadnout, aby to nebylo „přilévání oleje do ohně“.

Je dobré se také dobře učit a ukázat učiteli, že být křesťanem neznamená být „outsiderem“ ve vzdělání. Daleko lépe se učitelí strefuje do někoho, kdo neumí, než do někoho, kdo umí.

A ještě jedna poznámka – Ježíšova slova: „Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích.“ (Mt 5, 12–12) Takže nezoufejte, i Tvé starosti s učitelem budou mít své ovoce.

Určitě se za svého učitele také modli. Vzpomeň, jak to bylo se sv. Pavlem – nejprve také pronásledoval, poté hlásal.

Přeji Ti hodně sil, abys všechno dobře zvládl.

otec Robert Bergman

Foto: pololia - stock.adobe.com

Byl jsem knězem a nikdy nelitoval

V letošním Svatém roce se můžeme společně za „Padre“ Antonína modlit, děkovat Pánu za jeho život i za to, že díky němu máme náš časopis.

Mnoho kněží v Čechách a na Moravě nemá přezdívku PADRE. Kde se u Vás vzala a co vlastně znamená?

Posledních 15 let totality jsem působil v Tanvaldu v Jizerských horách. Od počátku mého působení se na tanvaldskou faru sjížděli mladí z Prahy i odjinud. V zimě lyžovali, v létě opravovali kostely. Při tom všem jsme se pochopitelně snažili také o nějaké duchovno. Když pak doma mluvili o svých zážitcích, nechtěli mě prozradit před komunistickými slídily, a tak jsem dostal jméno „padre“ – otec.

Zdá se, že ani před revolucí v roce 1989, ani po ní jste nedostatkem aktivity netrpěl. Bylo tomu tak i v dětství? Jaké koníčky choval ministrant Toniček Bratršovský?

Musím Tě opravit – malý Toniček neministroval. Nedostal se totiž do ministrantské smečky naší vesnice. Mše svaté jsem se přesto rád co nejčastěji účastnil. Kromě ní jsem

měl i další koníčky. Například fotbal a atletika byly mou doménou. Kvůli zdravotním problémům jsem však nemohl aktivně sportovat, o to horlivěji jsem ale sledoval poslední stránku novin. Velikým koníčkem byla také klasická i dobrodružná četba. Vzpomínám si,

jak jsem po okolních farách sháněl staré náboženské časopisy, protože nové, když přišli komunisté k moci, nemohly vycházet.

To jste opravdu nikdy na vlastní kůži neministroval?

Ale ano, ministrovat jsem začal brzy potom, co jsem v patnácti přišel na gymnázium v Novém Městě na

Moravě. A právě tehdy ve mně začala zráť myšlenka na kněžství. Jenže když jsem maturoval – bylo to právě v roce Gottwaldovy a Stalinovy smrti, maturitní komise nade mnou vynesla verdikt, že kvůli náboženským aktivitám s mládeží nesmím studovat na žádné vysoké škole. Rok jsem proto pracoval ve stavební firmě a pak se dostal na pedagogickou školu do Ústí nad Labem, a tím i do litoměřické diecéze. Tak jsem se stal kantorem – učitelem.

Jak se z učitele stane kněz?

Učitelství mě velmi bavilo, avšak myšlenka

16. května 2006 zemřel P. Antonín Bratršovský, díky němuž téměř před dvaceti lety začal vycházet náš časopis Tarsicius. U příležitosti desátého výročí jeho odchodu za Pánem Ježíšem, kterému celý život sloužil, rádi otiskujeme rozhovor, který vyšel v Tarsiciovi v roce 2006.

Foto: Jan Macek

na kněžství mě neopouštěla. V ní jsem viděl naplnění svého života a přímou účast na budování Božího království na zemi. Taky jsem si řekl, že dobrých učitelů máme mnoho, ale kněží čím dál méně.

Proto jsem se přihlásil do semináře v Litoměřicích – to byla bomba pro komunisty, kteří mě chtěli vyhodit. Obrátil jsem se však o duchovní pomoc k pateru Piovi do Itálie, a tak to najednou dobře dopadlo a mohl jsem studovat teologii. Uskutečnil jsem tak sen svého mládí a ani na okamžik jsem toho dodnes nelitoval.

V roce 1997 jste stál u zrodu Tarsicia. Jaký to mělo smysl začít vydávat časopis zrovna pro ministranty?

Abych to upřesnil, u jeho zrodu jsme stáli oba. Z kněžské zkušenosti jsem poznal, kolik bývalých ministrantů ztratilo víru, přestali ji žít a ani nezaložili křesťanské rodiny. Uvědomoval jsem si, že by se to u dnešních ministrantů nemělo opakovat.

Je třeba je vést už během ministrantských let, aby zůstali Kristu věrni po celý život. Tak nám na jedné straně vyrůstou muži, kteří založí křesťanské manželství, a jiní najdou kněžské či řeholní povolání, což obojí je pro život církve tak nezbytné.

Co podle Vás konkrétně znamená povolání ke kněžství i samotný kněžský život? Jak má vlastně běžný kluk ve třetím tisíciletí své životní povolání správně hledat?

Kněžství je jeden z nejzávažnějších darů, které Kristus svěřil své Církvi. A hluboce prožívaný kněžský život je jednou z největších radostí na této zemi. Věřící chlapec a ministrant obzvláště by měl své životní povolání hledat v hlubokém spojení s Kristem a často si klást otázku: „Pane, co chceš, abych dělal? „A hlas, který uslyší, následovat s pevnou důvěrou, že to je ta nejlepší cesta, po které má jít. Nesmí však zapomenout, že Ježíš někdy odpoví rázem, jindy to trvá celá léta. Odpověď však nezůstane dlužen nikdy!

Ptal se Štěpán Pospíšil

Další informace o P. Antonínovi najdeš v čísle září 2006 na http://tarsicius.cz/strcisla/0609/pdf/04_05.pdf

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtak@tarsicius.cz